13 snadd i Tempelfjorden (2008)

Etter endt mørketid trengte vi selkjøtt til oss og hundene.

Isen i Tempelfjorden lå for så vidt fint, men det hadde ikke lagt seg is ved Fredheim i midten av februar. Så en fredagskveld dro Tommy, Linus og jeg innover Sassen, over Fjordnibba og ned Kapp Schoulzbakken. Ingen gamle spor. Vi kom oss greit ned, kryssa isen og rigga oss til på 2Takshytta i Bjonahamna.

Vi hadde to sleder med tre skutere, - en ekstremslede og min Nunavut inspirert «heavy duty trelaminat slede» på 6m lengde.

Med dagslyset på lørdagen satt vi i gang jaktinga. Snaddene lå tett innover fjorden mot Tunabreen. Vindstille, mildt. Perfekte forhold. I den tiden var selene vant til turistkjøringa på fjordisen og man kom på rimelig nært hold med rifla uten de lange «sniper hold» som i dag. Så dette gikk unna. For å effektivisere matauka kjørte jeg med rifla på ryggen uten slede, kjørte fra sel til sel, og Tommy og Linus fulgte sporet mitt og lempa skråttene på sine sleder. Dette gikk greit, bort sett fra at gutta ikke klarte å holde følge med jegeren. Tommy hadde startet et ekstra prosjekt: han skulle tappe selene for blod, samle det opp og lage blodpølse hjemme. Dette forsinka opplukkingen og minst en sel gikk tapt i det svinnende dagslyset.

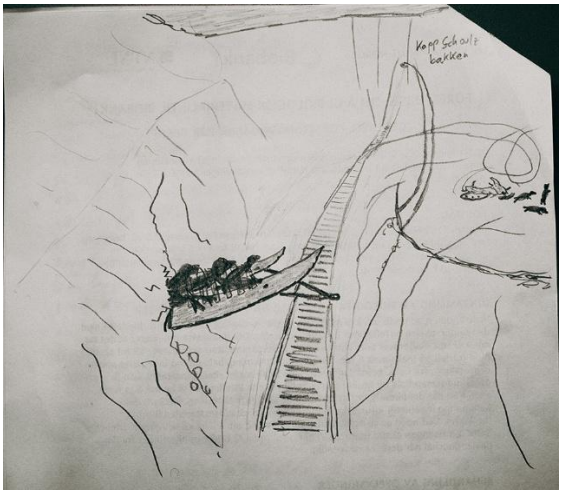
Vi endte opp med 13 snadd på sledene og skulle komme oss hjem – opp Kapp Schoulzbakken. Bakken er beryktet. Fra fjorden kjører man i en smal renne oppover i svinger. Det blir litt bratt før man kommer til en liten flate midt i dalen, herfra er resten av bakken svært bratt, og blir ofte brattest på toppen hvor det blåser inn snø.

En ringsel veier ca. 60-80 Kg. La si 70 Kg. 13 X 70Kg blir nesten ett tonn med kjøtt og spekk. Vel, vi hadde sterke skutere og en Yeti 1300 ccm trakk som kjent det meste. Jeg tok 10 seler på «hangarsleden» min og Tommy tok 3 på ekstremsleden.

Med friskt mot og bånn pinne bar det opp nedre Kapp Schoulzdalen. Bare ikke stoppe på flata før brattbakken øverst. Stoppet man der fikk man ikke opp farta igjen før bratteste delen. Jeg stoppet ikke, men bakken var for bratt og sleden for tung! Laus snø, veldig dårlig beltefeste og jeg satt fast midt i bakken med 700 Kg på sleden. Eneste løsning var å avkroke sleden og få den ned på flata nedfor brakkbakken igjen.

En slik kanadisk slede består av to (6 m lange) stive ski. Når jeg endelig fikk sleden løs fra skuteren reiste den som en rakett nedover bakken og stoppet selvfølgelig ikke på flata. Det er nedfor flata man kjører opp mot brattbakken. Løypa går i en renne og på venstre siden oppover er det en stor snøskavvel langs hele siden. Langsleden fløy tvers over denne

kjørerenna og borra seg med hekken 2-3m inn i skavvelen. Sledetuppene pekte horisontal ut i lufta, inn mot renna. Så høyt over oss at det ikke var noe problem å kjøre under den i rennesporet. Ikke en sel hadde duttet av sleden.

Nå begynte gravinga, sjauinga og avlastinga. Vi holdt på hele kvelden. Klarte etter hvert å kjøre opp to seler per tur per slede opp til toppen av brattbakken. Verre gikk det med Tommy sitt blodpølseprosjekt. I mangel av en ordentlig plastdunk ble det brukt en eller annen tvilsom bøtte uten ordentlig lokk. Det meste av blodet lå igjen i sporet i Kapp Schoulzdalen, opp til flata og videre oppover.

Vi fikk opp alt kjøttet og kom oss hjem til byen. Alle var enige om at vi hadde hatt en fin tur.

Dagen etterpå, fikk jeg høre seinere, kom det et turistfølge via Fjordnibba til kanten til brattbakken. Guiden er kjent for meg, og de skulle slippe seg ned til fjorden. Problemet med Kapp Schoulzbakken er at den er så bratt at man ikke kan se hele bakken fra øversiden. Det er heller ikke mulig å stoppe en skuter på vei ned. Guiden var føre var og gikk ut på kanten for å sjekke hele bakken før hun slapp seg ned med følget, og bra var det! Der nede på flata stod det to bjørner og snuste rundt i godlukta fra kvelden før. Bjørnene hadde nok fulgt blodsporet hele veien opp fra fjordisen og kunne fort ha fått et trillende scooterfølge i fanget.

Det ble ingen turister på Tempelfjordisen den dagen.